

El tema dels drets LGTBQ és una qüestió que, segons el que podria considerar molta gent, es tracta amb massa abundància. A juny, el mes vinent, no ens estranyarà que altre any les xarxes socials es plenen amb aquest missatge. Però hem de recordar que no és sols la discriminació la que ve en forma d'odi directe i no és l'única amb la que hauríem de ser crítiques. El problema principal és que s'abandera com una forma d'aliar-se i carrega a la gent de la comunitat amb més estereotips.

Amb les dates que vénen, fa falta recordar a algunes persones que no es tracta de “el mes gay”, és el mes de l'orgull i la visibilitat LGTBQ. I no és una excusa per abanderar-se com a aliades si anem a seguir perpetuant estereotips o utilitzant la comunitat com a insult. No som lletres, objectes ni accessoris per fer-te semblar inclusiu, no som una manera de vendre productes posant-li un arc de Sant Martí i un “love is love”, que, a més, no incloga totes. No busquem una “inclusió forçosa sinó mostrar que la gent de la comunitat existeix i la seua representació en els mitjans és important.

No és alguna cosa que ningú haja d'entendre.

Per descomptat que som iguals, però les nostres situacions no ho són. Els nostres drets encara es qüestionen diàriament. Encara estem penats a presó en molts països i, en alguns, la sentència és a mort. Hi han lleis vigents que excusen els actes de violència (fins i tot l'assassinat) justificant que l'orientació sexual/identitat de gènere ha suposat una amenaça. Continuen havent famílies que tiren de casa les filles i fills per no encaixar en la cisheteronormativitat en molts països que anomenem “desenvolupats”.

El paper dels centres educatius alhora d'educar i donar una base en el respecte i el coneixement és fonamental. Hem d'ensenyar valors com el consentiment, la prevenció d'ETS i sobretot la llibertat de decisió sobre la nostra sexualitat i/o identitat de gènere.

Carla Grau Baldoví, S4A.